

ŘEHOLE A ŽIVOT

Červen 2010

„Vy, věřící obou pohlaví.....
Pokorně uctívejte jediného Boha ve třech osobách,
milujte ho celým srdcem, všemi silami
a nade všechno,
věrně mu služte a upevněte v něm natrvalo své srdce.“
(Řehole TOM, I,1)

**„Hledete nejprve Boží království a jeho spravedlnost,
a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)**

Existenční zaměření navrhnuté v Řeholi pro věřící laiky řádu Nejmenších, vychází ze základní volby: od terciáře je vyžadováno přijmout a žít ve svém životě Boží přikázání a předpisy svaté církve.

Základ, na němž lze stavět „nejmenší“ laický život, tedy nemůže být jiný než onen vědomé volby křesťanského života, který je spojen se cvičením zvláštních ctností „nejmenší“ spirituality a to zejména pokání, pokory a lásky.

Profese řehole tedy, třebaže nezavazuje pod trestem hříchu, je potvrzením křesťanských závazků a staví „nejmenšího“ terciáře do situace, kdy má svobodně a dobrovolně znovu potvrdit své naprosté přilnutí k Bohu Otci, skrze Syna a v Duchu Svatém.

Nejedná se – čteme u o. Giryho – pouze o cvičení formálního kultu, ale o uctívání Boží velebnosti nejen jednáním vedeným ctností „náboženství“ – která vyniká mezi morálními ctnostmi – ale i tím vedeným třemi teologickými ctnostmi (Jež jsou víra, naděje a láska) (P. F. GIRY, Komentář k řeholi v G. MORETTI, Manuál k užívání pro terciáře a cítěle sv. Františka z Pauly, Řím 1933, str. 48).

Jde tedy o to znovuobjevit, především ve víře, přítomnost sv. Trojice jako projev Lásky, která tvoří, proměňuje a oživuje život jedince stejně jako i život světa.

Ale jedná se o to znovuobjevit každého dne, ve světle tajemství Života sv. Trojice, dimenzi vlastního bytí Božích dětí a, jako dětí, dědiců: „dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.“ (Řím 8,17).

Křesťan je tedy ten, kdo, na základě křtu, vidí svůj život neodvolatelně svázán s Kristovým životem, svůj osud s příslibem spásy, která se uskutečňuje skrze velikonoční tajemství Jeho smrti a Jeho zmrtvýchvstání.

„Křtem křesťan vyměnil svou svobodu za Kristovu svobodu.

Je svobodný, protože Kristus je svrchovaně svobodný, ale není už svobodný pro volbu životního stavu odlišného od toho Kristova, činu, který by byl jiný než ten Kristův, myšlenky, která by byla jiná než ta Kristova“ (M. Delbrel).

**„Hledete nejprve Boží království a jeho spravedlnost,
a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)**

Při volbě připojit se ke Třetímu řádu Nejmenších se užívá také vnější znamení, které poukazuje na definitivní patření Kristu: provaz (cingulum) se dvěma uzly, jako rozpoznávací znamení příslušnosti k řádu.

P. Giry k tomu dodává: „Cingulum, které nosíte a které je rozpoznávacím znaméním vašeho řádu, je také znaméním tohoto oddělení (od světa): poněvadž vám nebyl dán za jiným účelem, než proto, aby vám byl neustálou připomínkou, že vy, pro svůj stav, jste zcela odděleni od světa: jeho uzly vám také naznačují, že pro svůj stav jste úžeji spjati s Bohem. (P. Giry, Úvahy o řeholi, tamtéž, str. 75).

Cingulum je tedy na jedné straně znaméním odloučení, ale současně je znaméním Jednoty.

Vnitřní postoj odloučení od světa, požadovaný zvláště od „nejmenšího“ laika jako výrazně kající postoj, se ukazuje jako niterně propojený s potvrzením nerozlučitelného pouta mezi životem křesťana a životem Krista, které je vlastním charakterem křesťanského života.

Základním rysem Kristova života bylo neustálé hledání Otcovy vůle. Hledání ne spekulativní, ale existenční, hledání, které, láskou podněcované, přivádělo k naprostému přizpůsobování se vůli Otce.

I pro křesťana je život hledáním Boží vůle, nejen kvůli jejímu rozpoznání, ale aby, jednou poznaná, mohla být tato Boží vůle milovaná, přijatá, žitá v nejlubším nitru nás samých.

Zde je tedy odhalení Božího království! Tady je hledání, které se stává odhalováním, očekáváním zjevení, ve kterém se plán Boží LÁSKY může stát historií (skutečností) také díky přispění člověka.

To je důvod, proč se výzva „hledat nejprve Božího království a jeho spravedlnost“ stává výzvou, pro křesťana a pro „nejmenšího“, aby rozpoznal touhy po dokonalosti LÁSKY, které Bůh vložil do srdce mužů a žen dobré vůle jako světelné body, které čekají na sjednocení jediným paprskem lásky.

**„Hledete nejprve Boží království a jeho spravedlnost,
a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)**

Nejmenší laik se tedy pouští do hledání Boží vůle, aby k ní přilnul celým svým bytím, aby k ní zaměřoval vlastní přání, své činnosti, vědom si toho, že přijmout v hloubi Otcovy vůli může být i trýznivé jako tomu bylo u Milovaného Syna.

Jeho výkřik bolesti v zahradě Olivetské a jeho utrpení na kříži byly tou největší modlitbou důvěrné odevzdanosti do Otcovy vůle, přijaté a milované až do krajních důsledků.

Také v návrhu „nejmenšího“ života je velká výzva: výzva k poslušnosti Otcově vůli, výzva k hledání Boží vůle, přijaté a milované až k osobní oběti, výzva k pokání.

Učitelem a svědkem toho byl i náš Svätý otec František, který často viděl měnit své plány a přijal Boží vůli, miloval ji a stal se nástrojem povzbuzení pro sebe i pro ostatní, při různých událostech svého osobního příběhu i v těch své kongregace. Výmluvným příkladem toho je přechod od poustevnického života k tomu klášternímu, neustálý styk s významnými a mocnými osobnostmi, oddaná poslušnost papeži, který ho vyzývá opustit svou milovanou rodnou zem a nakonec práce nepochybné hodnoty v politické a sociální oblasti, kterou odvedl na francouzském dvoře.

Na této členité a často tajemné cestě František, muž Boží, byl schopen obnovovat své „ano“, zajisté zakořeněné v oné kontemplaci Sv. Trojice, ke které vybízí i své syny; kontemplace, která má příchut' dokonalé lásky.

A opravdu, člověk právě skrze kontemplaci sv. Trojice může plně poznat sám sebe, neboť při tomto přímém setkání s božskými osobami se vidí v Božím světle, které mu odhaluje jeho původní identitu, jeho bytí k Božímu obrazu.

**„Hledete nejprve Boží království a jeho spravedlnost,
a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)**

Také my, kteří jsme se skrze křest stali syny v Synu a byli jsme utvrzeni v přijetí existenčního Františkova návrhu, jsme nabádáni dát se do upřímného hledání Božího království a jeho Spravedlnosti, abychom zachytili neodolatelné volání ke svědectví skutečně křesťanského života. Jestliže jsme křesťané, musíme si počínat jako On si počínal... (srov. 1 Jan 2,6).

Přijmout dar Božího synovství tedy zjevuje člověku velké tajemství jeho povolání a velkou zodpovědnost poslání, které se uskutečňuje v hledání především Boží vůle, abychom ji kladli před vlastní, abychom v ní utopili i ty zdánlivě nejušlechtilější záměry sebeurčujícího života.

Křtem člověk vyměnil vlastní svobodu za tu Kristovu.....

Profesí „nejmenší“, a to i laik, nechal svůj život přepásat, svázat, také znamením sounáležitosti a podřízení se vůli Otce, která vyžaduje velkorysou a poslušnou odpověď.

Protože je dobře známo, že hledání Boží vůle nemůže znamenat domnívat se, že máme jasno o cestách a směrech. Znamená, naopak, v duchu synovské poslušnosti být ochotni změnit své cesty, vyčkávat doby Boží, přijmout, že odhalení Božího království často předchází dlouhé a tiché noci.

Kéž nás toto neodrazuje, ale, se srdcem zakotveným v Něm, vezme, že nejčistší Víru a největší Lásku má ten, kdo se umí odevzdat Otcově vůli, bez jakéhokoli strachu, a dovolí, ať naše srdce zpívá se žalmistou jistotu, že On dá příkaz svým andělům, aby nás chránili na každém našem kroku. (srov. Ž 91,11).

Modleme se:

Vlídne světlo

(Lead, Kindly Light)

Ved' mne ty, milé světlo,
ved' mě tmou, která mne svírá;
noc je temná, domov vzdálený,
ved' mne ty, laskavé světlo.

Ty ved' mé kroky, laskavé světlo,
nežádám vidět velmi daleko;
jeden krok mi stačí, jen první krok,
ved' mne kupředu laskavé světlo.

Nebylo tomu tak vždy, že jsem tě prosil,

abys ty mne vedl a provázel;
sám chtěl jsem vidět (volit) svou cestu.
Nyní Ty mne vedeš, vlídné světlo.

Já chtěl mít jistoty, zapomeň na ty dny,
hlavně když tvá láska mě neopustí;
dokud noc nepřejde, ty mne povedeš,
s jistotou za tebou, laskavé světlo.

Veď mne ty, milé světlo,
veď mě tmou, která mne svírá;
noc je temná, domov vzdálený,
veď mne ty, laskavé světlo.

*Kard. John Henry Newman,
Sicilie 1832*